

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.189/2021/4.

A felperes:

felperes neve (felperes lakcíme)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Pingiczner László ügyvéd (ügyvéd címe)

Az alperes:

alperes nevel (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

jogtanácsos neve kamarai jogtanácsos (alperes székhelye)

A per tárgya:

Közhatalom gyakorlásával okozott kár megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 5.P.21.728/2019/19.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes 5.P.21.728/2019/20.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20.000,- (Húszezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes heti 36 órát meghaladó munkaviszonnyal rendelkezik a A... Kft.-nél, amely gazdasági társaságnak tagja, és emellett 2014. február 1. napjától, mint második jogviszonyos egyéni vállalkozó. Munkaviszonyából származó havi jövedelme 2017. és 2018. évben átlagosan 144.325,- Ft volt.

[2] A felperes 2017. június 14. napján az alperes járási hivatal neve Hivatalához kérelmet terjesztett elő, amelyben 2017. július 17. napjától kérte az öregségi nyugdíj megállapítását. Az alperes járási hivatala a kérelmet a 2017. július 3. napján kelt 14-01661/2017/1. ügyszámú határozattal elutasította a jogosultsághoz szükséges feltételek hiányára hivatkozással. Az elsőfokú határozatot a felperes fellebbezése folytán eljáró kormányhivatal neve, mint másodfokú hatóság helybenhagyta. Határozata indokolásában megállapította, a felperesre nem vonatkozott azon kedvezmény, amely szerint elegendő a 40 év jogosultsági időn belül a 30 év keresőtevékenység, a felperes esetében a jogosultság feltétele, hogy legalább 32 év keresőtevékenységgel rendelkezzen. Mivel a felperes beteg gyermeke után GYES-ben részesült, esetében a szolgálati idő szerzését nem a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X.6.) Korm.rendelt (Tny.vhr.) 29. § (5) bekezdése, hanem a GYES folyósítása alapozza meg, ezért a Tny.vhr. 12. § (3) bekezdés b) pontja nem alkalmazható.

[3] A felperes társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt keresetet terjesztett elő, amely alapján a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon a 2018. június 2. napján kelt és ugyanekkor jogerőre emelkedett 6.M.545/2017/11. számú ítéletében a másodfokú hatóság határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az alperes járási hivatal neve Hivatalát új eljárásra kötelezte. Kifejtette, hogy alperes járási hivatala a jogszabályokat helytelenül értelmezte és alkalmazta, mivel a

felperes esetében elegendő 30 év keresőtevékenységgel járó biztosítási vagy azzal egy tekintet alá eső jogviszonyban szerzett idő az ellátásra való jogosultsághoz. A Kúria eseti döntésére utalva rámutatott, a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 18. § (2c) bekezdés második fordulatában írt kedvezmény szempontjából közömbös, hogy a tartósan beteg gyermek ápolására igénybe vett fizetés nélküli szabadság alatt a biztosított részesült-e GYES ellátásban vagy sem. A másodfokú közigazgatási szerv a szolgálati idő tekintetében a tényállást nem kellőképpen tisztázta, és indokolási kötelezettségének sem tett eleget teljes körűen.

[4] A megismételt eljárásban az alperes járási hivatal neve Hivatala a 2018. október 19. napján kelt 14-01661/2017/16 ügyszámú határozatában a felperes részére 2018. július 26. napjától 131.715,- Ft öregségi nyugdíjat állapított meg. A határozattal szemben a felperes fellebbezéssel nem élt.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[5] A felperes keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alperest 2.920.288,- Ft, valamint ezen összeg után 2018. július 26. napjától késedelmi kamata megfizetésére. Előadta, hogy az alperes nem a jogszabályoknak megfelelően járt el az öregségi nyugdíj megállapításához szükséges szolgálati idő megállapítása tekintetében, amely jogsértést a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletében is megállapította. Álláspontja szerint, amennyiben az alperes a jogszabályok helyes alkalmazásával járt volna el és a tőle elvárható körülménnyel gondoskodott volna a nyugdíjjogosultság jogszabályoknak megfelelő helyes kiszámításáról, a felperes 2017. július 17. napján megszerezte volna a nők kedvezményes öregségi nyugdíjra való jogosultságot. Ebben az esetben a felperes havi rendszerességgel nyugdíjban részesült volna, és nem kellett volna fizetnie a biztosítási jogviszonyával kapcsolatos adót és járulékokat. Ezért a 2017. július 17. és 2018. július 25. napja között elmaradt nyugdíja (2017. évre havi 130.000,- Ft-tal számolva 710.000,- Ft, 2018. évre havi 135.000,- Ft-tal számolva 918.871,- Ft) , levont járulékok és személyi jövedelemadó (994.680,- Ft), valamint a megfizetett kisvállalati adó (296.737,- Ft) miatt kár érte, amely nem volt elhárítható a megismételt eljárásban a nyugdíj megállapításáról rendelkező határozattal szembeni fellebbezéssel.

[6] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozott arra, a felperes a rendes jogorvoslati lehetőségeket nem merítette ki, mivel a 2018. október 19. napján kelt azon határozattal szemben fellebbezéssel nem élt, amely az öregségi nyugdíjat 2018. július 26-i időponttal megállapította. Érvelése szerint nem áll fenn okozati összefüggés a magatartása és a felperest esetlegesen ért kár között, mivel a felperes 2017. július 17. napján biztosítással járó jogviszonnyal rendelkezett, amely miatt a 2018. július 25. napjáig hatályos jogszabályi rendelkezések értelmében kizárt volt a felperes nyugdíj ellátásra jogosultsága. Utalt arra, a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősséget nem alapozza meg önmagában az a körülmény, hogy a közigazgatási perben a bíróság jogszabálysértőnek ítélte meg a határozatát, a jogszabály-alkalmazási és jogszabály-értelmezési tévedések a felróhatóság körén kívül esnek, és csak a rendkívüli, különös súlyú tévedések alapozzák meg a felelősségét. Véleménye szerint a felperes kármegelőzési kötelezettségének nem tett eleget, mert az elsőfokú hatóság számára nem nyilatkozott az összes, szolgálati időként elismerhető

jogviszonyáról, ezt csak a másodfokú eljárásban tette, valamint a biztosítási jogviszonnyal járó tevékenységét nem szüntette meg.

Vitatta, hogy a felperes vagyona a munkaviszonyából és az egyéni vállalkozásból származó bevétellel a később történt nyugdíjazása közvetlen következményeként csökkent volna. A munkabérből levont járulékok és személyi jövedelemadó nem lehet kár, mivel ha nyugdíjban részesült volna a felperes ebben az időszakban, akkor bevétele, munkabére sem keletkezett volna. A felperes pedig kisvállalati adó alanya nem lehetett, ezáltal ilyen jogcímen fizetési kötelezettsége sem keletkezhett, a gazdasági társaság – amelyben tag – adózása pedig semmilyen összefüggésben nem állhat a felperes nyugdíjigényével.

Az elsőfokú ítélet

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte az alperest a felperes javára 50.000,- Ft perköltség megfizetésére. Határozatának indokolása szerint a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény érvényesíthetőségének a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 24. § (3) bekezdése szerinti feltétele fennáll, mivel a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.545/2017/11. számú ítéletében megállapította a jogsértést a felperes öregségi nyugdíj iránti kérelmének elbírálása kapcsán azzal, hogy a Tny. 18. § (2c) bekezdését, a Tny.vhr. 12. § (3) bekezdését és 29. § (5) bekezdés a) pontját helytelenül értelmezte és alkalmazta. Nem találta megállapíthatónak a kártérítés speciális feltételének, a rendes jogorvoslat kimerítésének fennálltát. A felperes a megismételt eljárásban hozott határozatot fellebbezéssel nem támadta meg, a nyugdíjjogosultság kezdő időpontja tekintetében, holott a fellebbezés elvileg alkalmas eszköz lett volna a kár elhárítására. Ennek kapcsán lényegesnek tartotta, hogy a bíróság nem ítélt meg, hogy a fellebbezés esetén miként döntött volna a másodfokú hatóság. Rámutatott, önmagában az, hogy egy közigazgatási határozat téves, nem ad alapot a felróhatóság megállapítására, erre a nyilvánvaló és kirívó jogsértés esetén van lehetőség. Jogértelmezési tévedés akkor állapítható meg, ha a jogszabály nyilvánvaló és csak egyféle értelmezést lehetővé tevő rendelkezése ellenére, annak eltérő értelmezést tulajdonítva jár el a hatóság. Az alperes a közigazgatási eljárásban pedig nem egy egyértelmű rendelkezést nem vett figyelembe, hanem a vonatkozó rendelkezések együttes helytelen értelmezése során jutott téves álláspontra, amely önmagában nem elég a kártérítési igény megalapozására. Ez alapján arra a következtetésre jutott, hogy hiányzik az alperes terhére értékelhető kirívóan súlyos jogértelmezési, jogalkalmazási tévedés, azaz jogellenes magatartás. Az okozati összefüggést vizsgálva kifejtette, hogy korhatár előtti ellátásra 2018. július 26. napját megelőzően a felperes akkor lett volna jogosult, ha biztosítási jogviszonyban nem áll, így a felperes részére ilyen ellátás megállapítására nem kerülhetett volna sor, mivel a munkaviszonyát nem szüntette meg. Elfogadta a felperes arra való hivatkozását, hogy nem várható el, hogy a biztosítási jogviszony nélkül maradjon, miközben saját magáról és gyermekéről is gondoskodnia kell, de miután a jogszabályváltozás előtt a kedvezményes öregségi nyugdíjra való jogosultság megszerzéséhez a jogszabály által megkívánt kötelezettség lett volna a biztosítási jogviszony megszüntetése, ez a perben nem elvárhatósági kérdés. A biztosítási jogviszony megszüntetésére pedig visszamenőleg hivatkozni csak egy feltételezés, egy bizonytalan esemény, amelyhez kapcsolódó igény a polgári jogi értelemben vett kár alapjául nem szolgálhat. Utólag teljes bizonyossággal nem lehet kijelenteni, hogy a felperes megszüntette volna a biztosítási jogviszonyát, mint ahogyan azt sem, hogy a nyugdíj mellett semmilyen más jövedelmet nem szerzett volna, hiszen maga a felperes is utalt arra, hogy a

nyugdíj igénybevételét követően ismételten munkaviszonyt létesíthetett volna kereseti korlát figyelembevételével. Nem vizsgálta a kártérítés feltételeinek hiánya miatt az egyes kárigények összegét. Megjegyezte, ennek során nem lehetne figyelmen kívül hagyni, hogy a nyugdíj elmaradásával milyen egyéb vagyoni előnyökhöz jutott a felperes.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak a keresete szerinti megváltoztatását kérte. Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy az alperes megismételt eljárásában hozott határozattal szembeni fellebbezés nem lett volna alkalmas a kár bekövetkeztének elhárítására, mivel a korábban hatályos jogszabály a biztosítási jogviszony fennállta okán kizárta az öregségi nyugdíj megállapítását. Hangsúlyozta a kirívóan súlyos jogértelmezés, jogalkalmazási tévedés kapcsán, az alperestől elvárható követelmény, hogy a feladatkörébe tartozó tevékenység ellátásához szükséges jogszabályokat, állásfoglalásokat, bírói gyakorlatot ismerje és azokat megfelelően alkalmazza. Az alperes a nyugdíjjogosultság megállapításánál figyelmen kívül hagyta a Kúria Mfv.III.10.594/2016/4. számú ügyében hozott határozatát. Allította, amennyiben az alperes a tőle elvárható körülményekkel gondoskodott volna a nyugdíjjogosultság jogszabályoknak megfelelő, helyes kiszámításáról, helyesen állapította volna meg a nyugdíjjogosultsága időpontját, a biztosítással járó jogviszonyát megszüntethette volna. Érvéle szerint nyugdíja mellett nem kell és nem is kellett volna adót és járulékot fizetnie.

[9] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult annak helyes indokaira figyelemmel.

Az ítéltábla döntésének indokai

[10] A fellebbezés alaptalan.

[11] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) és (2) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik fellebbezés elbírálásakor, tehát a másodfokú bíróság kötve van a fellebbezés indokaiban előadottakhoz.

Ennek megfelelően a felülbírálat keretében az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva azt vizsgálta, hogy helyesen jutott-e az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, miszerint az alperes kártérítés megfizetésére nem köteles.

[12] Ahogyan azt az elsőfokú bíróság is helyesen kifejtette, az ügyben a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére irányadó jogszabályi feltételek

megvalósulását kellett vizsgálni, miután a perbeli jogviszonyban az I. r. alperes a nyugdíj jogosultság elbírálása érdekében járt el, közhatalmi feladatát gyakorolta és ennek során kifejtett tevékenységével összefüggésben állította kárának bekövetkeztét a felperes. Az ilyen kár megtérítését igénylő félnek azt kell bizonyítani, hogy a kára a közigazgatási szerv jogellenes tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben keletkezett, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá a közigazgatási perben nem volt elhárítható.

[13] Emellett a Pp. 24. § (3) bekezdése a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény érvényesíthetőségének eljárásjogi előfeltételét is meghatározza. E jogszabályi rendelkezés értelmében a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti per polgári bíróság hatáskörébe tartozik, a per megindításának azonban eljárási előfeltétele, hogy a közigazgatási ügyben eljáró bíróság, ha a közigazgatási bírói út biztosított, a jogsértést jogerősen megállapítsa. Lényeges, a közigazgatási ügyben eljáró bíróság jogerős döntése alatt nem feltétlenül a jogsértés tényét kimondó ítéleti rendelkező részt kell érteni, hanem a határozatban megjelenő döntés tartalmát.

Ezen eljárásjogi feltétel hiányában a Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontja alapján a keresetlevél visszautasításának, míg a keresetlevél közlését követően a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján az eljárás hivatalbóli megszüntetésének van helye, a másodfokú eljárásban a Pp. 379. §-a szerint az elsőfokú ítélet kötelező – a Pp. 370. § (2) bekezdése értelmében hivatalbóli – hatályon kívül helyezése mellett.

[14] A Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, mint közigazgatási ügyben eljáró bíróság a jogerős 6.M.545/2017/11. számú ítéletével megállapította a jogsértést annak kapcsán, hogy az alperes nem találta alkalmazhatónak a Tny. 18. § (2c) bekezdésében meghatározott 30 éves kereső tevékenységgel járó biztosítási jogviszonyt a felperes esetében, és ennek a szolgálati idő megállapításához szükséges tényállás teljes körű tisztázásának hiánya miatt. Ezért, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította, a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény érvényesíthetőségének eljárásjogi feltétele fennáll, a kereset érdemi elbírálásának akadálya nem volt.

[15] Egyetértett az ítéltábla a felperes arra vonatkozó álláspontjával, miszerint fennáll a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének azon feltétele, hogy a kár rendes jogorvoslattal, továbbá közigazgatási perben nem volt elhárítható. E jogszabályi feltétel esetében a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése alapján nem csak azt kell értékelni, hogy az alperes magatartásával szemben általában véve van-e helye rendes jogorvoslatnak, hanem azt is, hogy ez a jogorvoslat adott esetben alkalmas volt, illetve alkalmas lehetett-e a kár elhárítására. Helytállóan utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy e feltétel vizsgálata során nem azt kell megítélni, hogy a jogorvoslat ténylegesen is eredményre vezetett volna, hanem hogy ennek elvi lehetősége fennáll. Amennyiben azonban egyértelmű jogszabályi rendelkezés miatt a jogorvoslat eltérő döntést nem eredményezne, nem tekinthető a rendes jogorvoslat alkalmasnak a kár elhárítására.

[16] Jelen esetben ezért azt kellett vizsgálni, hogy az alperes járási hivatalának megismételt eljárásában a nyugellátást 2018. július 26. napjától megállapító határozattal szembeni fellebbezés alkalmas volt-e arra, hogy visszamenőlegesen, 2017. július 17. napjától megállapítható legyen a felperes részére a nyugellátás. A Tny. 64. § (2) bekezdésének

második mondata értelmében a nyugdíj igényt az ellátás megállapításának kezdő időpontjában hatályos jogszabályok alapján kell elbírálni, míg a Tny. 69. § (1) bekezdése szerint a nyugellátás attól a naptól állapítható meg, amely napon a jogosultsághoz szükséges feltételek bekövetkeztek. A Tny. 18. § (2a) bekezdésének 2018. július 26. napját megelőzően hatályos rendelkezése szerint a nyugellátás megállapításához szükséges volt a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (Tbj.) 5. § (1) bekezdés a)-b) és e)-g) pontjában meghatározott biztosítási jogviszony hiánya, tehát visszamenőleges akkor lehetett volna a felperes részére öregségi nyugdíjat megállapítani, ha munkaviszonya nem áll fenn, és nem kiegészítő tevékenységet nem folytatónak minősülő egyéni vállalkozó, amely feltétel a felperes esetében nem vitásan nem állt fenn. Az egyértelmű jogszabályi rendelkezés folytán így eltérő döntés nem születhetett volna a fellebbezés kapcsán, a biztosítási jogviszony megszüntetésének hiányában a felperes részére 2017. július 17. napjától a 2018. június 25. napjáig terjedő időre nyugellátást nem lehetett volna megállapítani, ilyen állítást a perben az alperes sem tett, maga is arra hivatkozott, hogy kizárt volt a biztosítási jogviszony fennállta miatt a nyugellátás 2018. június 26. napját megelőző megállapítása. Ezért tehát nem volt olyan rendes jogorvoslat, amely a felperes állított kárának elhárítására alkalmas lett volna. Vizsgálni kellett ezáltal a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés további feltételeit.

[17] Kétségtelen, a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.545/2017/11. számú ítéletében foglaltakra figyelemmel az alperes jogszabályt sértett, azonban a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése és a 6:519. §-a alapján polgári jogilag nem minden, az adott ágazatra vonatkozó jogszabályi előírást sértő magatartás jogellenes, hanem ezek közül csak az, amely kárt is okoz. A törvény a jogellenes károkozást tiltja (Ptk. 6:518. §), kártérítési felelősség a jogellenes károkozáshoz kapcsolódik (Ptk. 6:519. §), polgári jogi értelemben minden kárt okozó magatartás jogellenes, kivéve, ha a károkozó magatartás jogellenességét kizáró ok áll fenn (Ptk. 6:520. §). A magánjogi jogellenesség ezért nem azonos a jogszabálysértéssel, a közigazgatási jogsértéssel. A magánjogi jogellenesség magából a károkozásából következik, mert a magatartás a károkozás általános tilalmába (Ptk. 6:518. §) ütközik (Kúria Pfv.III.20.775/2020/4.). Következésképpen az alperes magatartása akkor jogellenes polgárjogi értelemben véve, ha az okozta a felperes által állított kár bekövetkezését. Ezért azt kellett vizsgálni, hogy a nyugellátás későbbi kezdőidőponttal való megállapítása miatt a felperes által állított kár bekövetkezett-e.

[18] A felperes kárát az elmaradt nyugdíj, a kifizetett adók és társadalombiztosítási járulékok, továbbá a kisvállalati adó összegében jelölte meg.

Tény, a felperes 2017. július 17. és 2018. július 25. napja közötti időtartamra nyugdíjban nem részesült. A Tny. 2018. június 26. napját megelőzően hatályos 18. § (2a) bekezdés b) pontja alapján öregségi teljes nyugdíjra való jogosultság akkor állapítható meg, ha annak kezdő időpontjától a nő nem áll a Tbj. 5. § (1) bekezdés a)-b) és e)-g) pontja szerinti biztosítással járó jogviszonyban. Ezért ahhoz, hogy a felperes erre a nyugellátásra jogosult legyen, a korábbi biztosítással járó, a A... Kft.-vel fennálló munkaviszonyát és nem kiegészítő tevékenységnek minősülő egyéni vállalkozását meg kellett volna szüntetnie, amely azt eredményezi, hogy abból eredően munkabére már nem keletkezik. Ezért amennyiben a felperes már 2017. július 17. napjától a Tny. 18. § (2a) bekezdése szerinti nyugellátásban részesült volna, a korábbi munkaviszonyát, egyéni vállalkozását – mint ahogyan arról a kérelmében nyilatkozott is – megszüntette volna, így csupán nyugellátást kapott volna, a munkaviszonyból és egyéni vállalkozásból származó jövedelme nem keletkezett volna.

Miután a felperes 2018. július 26. napját megelőzően nem szüntette meg munkaviszonyát és egyéni vállalkozását, és az elmaradtnak állított – az alperes által nem vitatott – nyugellátása havi összegét (2017. évben 130.000,- Ft, 2018. évben 135.000,- Ft) meghaladja már a munkaviszonyból származó havi jövedelmének összege (144.325,- Ft), a nyugellátás hiánya nem jelent elmaradt vagyoni előnyt. A felperesnek a Tny. 18. § (2a) bekezdése szerinti nyugellátásra való jogosultsághoz a felperesnek a munkaviszonyát meg kellett volna szüntetnie, így munkabér hiányában az annak összegét terhelő adókat és járulékokat sem kaphatta volna meg, azok sem jelentkeznek elmaradt vagyoni előnyként.

A Tny. 83/B. § (1) bekezdésére figyelemmel ugyan a Tny. 18. § (2a) bekezdése szerinti öregségi nyugdíj mellett korlátozásokkal a Tbj. 5. §-a szerinti biztosítási jogviszony létesíthető és egyéni vagy társas vállalkozóként kiegészítő tevékenységet folytatható, azonban önmagában még ebből nem vonható le olyan következtetés, hogy a felperes a nyugdíj mellett ezekkel korlátozásokkal létesített volna ilyen jogviszonyt. Az elmaradt vagyoni előny, mint kárelem körében nem elegendő ugyanis a vagyoni gyarapodás – károkozó magatartás hiányában megvalósuló – elvi lehetőségére hivatkozni, hanem bizonyítani kell, hogy az tényleg bekövetkezhetett volna, ha a károkozó nem tanúsítja a sérelmezett magatartást vagy nem mulaszt. A felperes válasziratában ugyan utalt arra, hogy keletkezhett volna a nyugdíj mellett bevétele, azonban ez nem határozott állítás, csupán feltételezés, ebből nem vonható le megalapozott következtetés arra, hogy a nyugdíj megállapítása esetén a Tny. 83/B. § (1) bekezdése szerinti korlátokkal biztosítási jogviszonyt kívánt volna létesíteni, egyéni vagy társas vállalkozóként kiegészítő tevékenységet folytatott volna. Ennek megállapítására nem ad alapot az sem, hogy 2018. július 26. napját, azaz a nyugdíja megállapítását követően a munkaviszonyát és egyéni vállalkozási tevékenységét nem szüntette meg, mivel ezen időben már semmilyen korlátozás nem volt e tevékenységek folytatására, tehát a munkaviszony, egyéni vállalkozási tevékenység fenntartására teljesen eltérő körülmények között került sor.

[19] Nem minősíthető a kisvállalati adó megfizetése sem a felperes részéről kárnak, mivel e típusú adónak a felperes nem alanya a kisadózó vállalkozások tételes adójáról és a kisvállalati adóról szóló 2012. évi CXLVII. törvény 16. § (1) bekezdése alapján, így annak megfizetési kötelezettsége nem terheli, még abban az esetben sem, ha a felperes ezt az ő után kifizetett személyi juttatásra tekintettel (ugyanezen jogszabály 20. § (1) bekezdés b) pontja) fizeti meg. A korlátozott felelősségű gazdasági társaság önálló jogi személyiséggel, elkülönült jogalanyisággal rendelkezik [Ptk. 3:88. § (1) bekezdés], annak tartozásáért a tag nem felel (Ptk. 3:159. §), így annak megfizetésére jogszabályi kötelezettsége nincsen. Amennyiben esetlegesen önként vállalja ezt, annak következménye kárként nem hárítható át.

[20] Mindezekre tekintettel a felperesnek a keresetében állított okból kára nem keletkezett, így hiányzik mind a kár, mind a polgári jogi értelemben vett jogellenes magatartás az alperes részéről, amely hiányában kártérítési felelőssége sem áll fenn.

[21] Megjegyzi csupán az ítéltábla, amennyiben a jogellenesség megállapítható is lenne, az alperes, mint jogalkalmazó szerv felelősségét csak rendkívül különös súlyú tévedés, mérlegelést nem igénylő, egyértelmű jogszabályokkal ellentétes értelmezés alapozná meg. Önmagában erre nem ad alapot, hogy a közigazgatási perben a bíróság jogszabálysértőnek ítélte meg a közigazgatási szerv határozatát (BH2000. 555, BDT2007. 1709. Kúria Pfv.IV.20.338/2019/5.), vagyis a kárfelelősséghez nem elegendő a közigazgatási szerv pusztán jogszabálysértése. A jogalkalmazó szerv felelőssége alóli mentesülését eredményezi az, ha az

ügyben megállapított tényállás az alkalmazandó jogszabály többféle értelmezését veti fel (BDT2008. 1817), illetve a jogalkalmazó hatóságok munkájának jellegével általában együtt járó jogszabály-alkalmazási és jogszabály-értelmezési tévedések a felróhatóság körén kívül esnek (BDT2004. 1042).

Jelen esetben a Tny. 18. § (2a) pontja szerinti öregségi nyugdíj megállapításához szükséges 30 éves kereső tevékenységgel járó időtartam meghatározása kapcsán nem egyértelmű a jogszabályi rendelkezésből, hogy a GYES-en töltött időszak is beszámítható-e, erről kifejezetten nem rendelkezik sem a Tny. 18. § (2b) bekezdése, sem a Tny.vhr. 18. § (a) – (2d) bekezdései és 29. § (5) bekezdés a) pontja. E jogszabályi rendelkezések értelmezése körében önmagában egy eseti döntés kialakult bírói gyakorlatot sem jelent.

[22] A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek a jogi képviselővel felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a kifejtett tevékenységgel – egy rövid ellenkérelem előterjesztésével – arányban állóan megállapított kamarai jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltségét.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés g) pontja szerint tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére előzetesen megfizetett fellebbezési eljárási illeték viselésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles.

Szeged, 2021. július 12.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
sk.

Dr. Tolna András s.k.

Dr. Dobler László

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró